

BUHALLA JÁNOS

1958. szeptember 8-án születtem egy hegyaljai kis községben, Tarcalon, ahol gondtalan gyermekkorom nagy részét is töltöttem.

Édesapám egyszerű vasutas ember, mozdonyvezető volt, amire én mindig nagyon büszke voltam, különösen, amikor tízévesen együtt vezethettem vele egy 424-es óriási gőzmozdonyt. A nagyszüleim mindkét ágról egyszerű parasztemberek voltak, picinyke gazdasággal, egy-két tehénkével és sok más háziállattal, egy kevéske földdel, no meg – mint a mi vidékünkön mindenki – természetesen egy kis szőlővel.

Ebben az egyszerű, ám vidám és elégedett környezetben nőttem fel, s hallgattam, hogy a szülők és a nagyszülők milyen vidáman énekeltek népdalokat a nehéz munka ellenére is. Még emlékszem, amikor egyszer nagyapámmal aratni mentem, s marokszedőként lábatlankodtam a kaszáló férfiak között, ahol mindenki jókedvűen mosolygott rám és vidáman énekelt munka közben. Talán innen ered vágy az éneklés – az önkifejezésnek ezen gyönyörű eszköze – iránt, és ezért már kisgyermekkorától együtt énekeltem a felnőttekkel a templomban, az iskolában és otthon. Különösen vidámak voltak a nagy családi ünnepek, ahol néha harmincan-negyvenen is összegyűltünk a rokonságból, és a nagy ünnepi ebédek után rögtön énekelni kezdtük sorban kinek-kinek a kedvenc nótáját vagy legkedvesebb népdalát.

Esztergomi diákéveim alatt pedig a kiváló zenepedagógus Balázs atya lelkes segítségével megismerkedhettem egy még ősbibb zenekultúra, a csodálatos gregorián ének tiszta és nemesen egyszerű, de mégis mély dallamvilágával. Az osztályfőnökünk, Géza atya pedig nagyszerű népdalversenyeket rendezett a két párhuzamos osztály között, és ennek köszönhetően több száz új ismeretlen népdallal ismerkedtünk meg, ha nem is mindig egyforma nagy lelkesedéssel. Az osztálykirándulások alkalmával már mindenki szívből és vidáman harsogta a magyar népzene legszebb gyöngyszemeit.

A szüleim egészen korán, már hétévesen beíratk a helyi zeneiskolába zongorára és szolfézásra, és ezt én Esztergomban önszántamból kiegészítettem magánének tanulásával. Tulajdonképpen az esztergomi zeneiskolában Reményi Károly tanár úr lelkes énekleckéivel kezdődött az énekesi pályafutásom professzionális irányba való terelődése.

Az érettségi után egy évig a Bartók Béla Konzervatóriumban tanultam, és a következő évben már felvételt nyertem a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolára, ahol 1982-ben kaptam diplomát. Ezután rögtön behívtak katonai szolgálatra, amit szerencsésen a Honvéd Művészegyüttesben töltöttem. Leszerelésem után a Magyar Állami Népi Együttesben énekeltem egy évig, aztán az akkor megalakuló Országos Filharmónia kórusában, amelynek már csak rövid ideig voltam tagja, mert 1986-ban egy turistautazás alkalmával sikeresen előénekeltem az ausztriai grazi operaházban. Ez az operaház tizenöt évig volt zenei élménygyűjtésem fontos állomása, ahol a kóruséneklés mellett nagyon sok kisebb-nagyobb szólista szerepet is elénekelhettem, nagyon sokat tanulhattam és továbbképezhettem magam sok kedves tapasztalt énekes kollegám segítségével.

Egy énekes soha nem mondhatja, hogy már mindent tud, az egész pálya egy folyamatos tanulás. Újabb és újabb szerepek és az énektechnika finomítása, karbantartása egy mindennapos új küzdelem.

2001-től egy szerencsés véletlen folytán az olaszországi Torino városába szerződtem a Teatro Regio színházba, amely sok híres opera ősbemutatójával dicsekedhet.

Életem nagy ajándéka, hogy azt tehetem munkaként, ami szórakoztat, és abból élhetek, amit fizetség nélkül is szívesen tennék: a hangomon keresztül kinyitom a lelkemet, és megpróbálok valami szépet és mélyen emberit adni a közönségnek, hogy ettől szebb legyen egy kicsit az amúgy is problémákkal teli világ.